

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 56

Dr. Peter David Beter

30. júla 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamena potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. júla 1980 a toto je môj AUDIO LIST č. 56.

Včera sa skončilo „mimoriadne zasadnutie“ Valného zhromaždenia Organizácie Spojených národov. Ovládané hlavné médiá Spojených štátov sa k nemu správali, akoby sa nič nestalo, a mnohí Američania mu venovali len málo pozornosti. Bolo to však iba siedme mimoriadne zasadnutie v 35-ročnej histórii Organizácie Spojených národov!

Priatelia, v stávke je PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Bolševici, ktorí teraz ovládajú vládu Spojených štátov, sú odhodlaní tak či onak vyvolať jadrovú vojnu s Ruskom. Ich najobľúbenejšia cesta k vojne však vedie cez Blízky východ. Prvé podrobnosti som uviedol pred takmer piatimi rokmi v AUDIO LISTE č. 6. Odvtedy sa plánovanie vojny cez Blízky východ neustále revidovalo a aktualizovalo. Svojich poslucháčov som o tomto vývoji priebežne informoval v neskorších AUDIO LISTOCH, najmä v číslach 22, 28, 37 a 46.

Od konca roka 1977 sa vojnový plán pre Blízky východ rozšíril tak, že jeho ústredným faktorom sa stal Irán. Hlavnou vojenskou stratégiou ovládanej vlády Spojených štátov je teraz stratégia „prvého úderu“ a Irán, priliehajúci k mäkkému podbrušiu Ruska, je lákavou základňou na útok proti Rusku. Uprednostňovaným počiatočným ohniskom blízkovýchodnej vojny by však nebol Irán, ale Izrael.

V AUDIO LISTE č. 50 som pripomenul spoločné korene sionistov, ktorí ovládajú Izrael, a bolševikov, ktorí teraz ovládajú Ameriku. Vždy úzko spolupracujú, pretože pochádzajú z rovnakého zdroja. Tým dávny zdroj bol nesprávne nazvané „Kráľovstvo Židov“, Chazarské kráľovstvo, ktoré existovalo pred tisíc rokmi na území dnešného južného Ruska. Bolševici a sionisti sú vo svojich cieľoch a postupoch totožní, až na jednu vec. Sionistickým snom je napokon ovládnuť svet z Jeruzalema, zatiaľ čo bolševici chcú ovládnuť svoju niekdajšiu domovinu, Rusko, a odtiaľ vládnuť svetu. Bolševici však do veľkej miery stratili moc, ktorú získali v Rusku v roku 1917, a teraz ako svoju hlavnú mocenskú základňu využívajú Spojené štáty.

Spojené štáty ovládané bolševikmi sú prakticky jediným podporovateľom Izraela. Izrael na oplátku pre amerických vládcov vykonáva mnoho služieb, najmä vo vojenských záležitostiach a pri tajnej špionáži.

Mimoriadne zasadnutie Organizácie Spojených národov, ktoré sa práve skončilo, sa rovnalo svetovému referendu proti Izraelu. Beginova vláda v Izraeli už roky neúnavne pokračuje v programe činov určených na roznecovanie hnevu arabských susedov Izraela. Kým Izrael hlasno tvrdí, že chce iba žiť v pokoji a mieri, systematicky robí veci, ktoré môžu viesť iba k vojne. A je to vojna, ktorá môže veľmi rýchlo zachvátiť celý svet. Preto bola väčšina členov Organizácie Spojených národov dostatočne znepokojená, aby požiadala o mimoriadne zasadnutie. Po skončení šesťdňovej diskusie sa 112 krajín spoločne postavilo proti Izraelu. Vyhlásili izraelské osady na okupovaných arabských územiach za nezákonné a požadovali, aby sa Izrael začal sťahovať pred 15. novembrom tohto roka. Ich spoločný postoj zhrnul guinejský veľvyslanec pri OSN slovami: „Proces smerovania k vojne sa musí skončiť.“ Izraelský veľvyslanec pri OSN sa snažil celú diskusiu vykresliť ako bezvýznamné gesto, hoci to bola

práve Organizácia Spojených národov, ktorá pôvodne vytvorila Izrael. A hlavné médiá tu v Amerike, ovládané bolševikmi, nasledovali sionistický vzor a správali sa, akoby sa nič nestalo!

Faktom je, priatelia, že izraelské kroky rýchlo privádzajú Blízky východ na prah vojny. Vojnová horúčka rastie a odráža sa na teplomere vojny, cene zlata. Dňa 21. januára 1980 sa zlato obchodovalo za historické maximum 875 dolárov za uncu. Ako som v tom mesiaci odhalil v AUDIO LISTE č. 53, práve vtedy prebiehal pokus o tajný jadrový prvý úder proti Rusku. Zlyhal a ceny zlata na niekoľko mesiacov klesli. Teraz však nebezpečenstvo vojny znova rastie.

Tunajší bolševici sú pri svojich vojnových plánoch proti Rusku čoraz zúfalejší. Ak ako národ vôbec niekedy chceme konať, aby sme sa zachránili pred konečnou skazou, musíme začať TERAZ. V stávke je život a smrť, mier alebo vojna. Kľúč k nášmu účinnému konaniu však nie je vojenský. Spočíva v teplomere vojny, v ZLATE.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Ian Fleming a škandál so zlatom vo Fort Knox.

Téma č. 2 — Zužujúce sa možnosti bolševického plánu jadrovej vojny.

Téma č. 3 — Prvý krok v tom, čo môžete urobiť.

Téma č. 1 — Ešte pred niekoľkými rokmi milióny ľudí fascinovali vymyslené dobrodružstvá imaginárneho britského špióna. Volal sa James Bond a vytvoril ho dnes už zosnulý britský spisovateľ Ian Fleming. Práve Fleming sa viac než ktokoľvek iný zaslúžil o vytvorenie obrazu moderného „superšpióna“. Všetky Flemingove špionážne príbehy mali dva spoločné hlavné znaky, vďaka ktorým vynikali. Po prvé, každý príbeh sa týkal situácie, ktorá otriasala svetom, no pred verejnosťou zostávala utajená. Druhou spoločnou zložkou bola vždy oslnivá prehliadka tajných vyspelých technológií každého druhu, vecí, ktoré verejnosť nepoznala. Tieto dve jedinečné črty jeho príbehov napokon vystrelili Iana Fleminga k celosvetovej sláve. Bol nespochybniteľným lídrom vo svojom odbore. Ako sa vždy stáva, mnohí ďalší sa ho pokúšali napodobniť a koncom šesťdesiatych rokov nás špionážne príbehy obklopovali zo všetkých strán. On však zostal jedinečný. Nech sa jeho napodobňovatelia snažili akokoľvek, nikto sa jeho dielu nedokázal vyrovnáť. Akoby mal tajnú výhodu, vlastnú tajnú zbraň. A priatelia, on ju mal!

Pri písaní príbehov Ian Fleming čerpal zo svojej vlastnej tajnej zbrane. Tou zbraňou boli vedomosti. Fleming bol vysokopostaveným dôstojníkom elitnej britskej spravodajskej služby nazývanej MI-5. Briti prakticky vynášli a zdokonalili modernú koncepciu spravodajstva a britská spravodajská služba sa dodnes vyrovná ktorejkoľvek na svete.

Keď Fleming opustil tajnú službu Jej Veličenstva, aby sa stal spisovateľom, jeho možnosti publikovania boli výrazne obmedzené. Bol viazaný britským zákonom o úradných tajomstvách, „Official Secrets Act“. Podľa tohto zákona by mu hrozil trest za zverejnenie akéhokoľvek úradného tajomstva bez povolenia. Ian Fleming, bývalý britský spravodajský dôstojník, sa preto stal takzvaným tvorcom beletrizovaných príbehov. To znamená, že vychádzal z faktických vedomostí, ale preusporadúval a upravoval ich, aby vytváral prekvapujúce fiktívne príbehy. Vždy si mimoriadne dával pozor na spôsob, akým to robil. Vedel, že sa pohybuje na samom okraji zákona o úradných tajomstvách. Nemohol si dovoliť chybu, pretože by preňho znamenala väzenie a prípadnú stratu nároku na dôchodok. Preto vždy každú situáciu, každú tajnú technológiu a každú osobnosť dostatočne pozmenil, aby neodhalil skutočné tajomstvá. Bol to dlhý a dôkladný proces, ktorý ho mal chrániť a zároveň zabezpečiť, aby bol výsledný príbeh čitateľný. Preto Fleming dokončil nový román o Jamesovi Bondovi iba približne raz za

rok. Keby to všetko vychádzalo z predstavivosti, ako mnohí veria, dokázal by vytvoriť novú knihu každých pár mesiacov a oveľa viac zbohatnúť. Keďže však všetky jeho príbehy mali korene v skutočnosti, v tajnej skutočnosti, neodvážil sa zrýchliť a riskovať chybu.

Pri písaní slávnej série špionážnych románov mal Ian Fleming dva ciele. Jedným bolo, samozrejme, zarábať si na veľmi pohodlný život. Okrem toho sa však prostredníctvom fikcie snažil nenápadne otvárať oči čitateľskej verejnosti. Pre zákon o úradných tajomstvách nemohol fakty, ktoré poznal, zverejniť ako fakty bez úprav. Urobil teda to, čo považoval za druhú najlepšiu možnosť: svojimi príbehmi otváral naše mysle, aby sme aspoň začali uvažovať v pojmoch, ktoré by pred nami inak zostali skryté. Fleming úprimne veril, že sa to akosi musí urobiť, pretože pri tom, čo vedel, nebol optimistom.

Už pred vyše tromi desaťročiami videl, že verejnosť začína zaostávať za tajnými novými zbraňami, novými technológiami a novými postupmi na zotročenie nás všetkých. Prebudenie verejnosti bolo jedinou nádejou, ktorú videl na zabránenie budúcej katastrofe. Začiatkom päťdesiatych rokov preto začal písať napínavú beletriu, aby naznačil tajné skutočnosti. Jeho plán znel: „Beletrizovať, aby sa otvorili oči.“ Začiatkom šesťdesiatych rokov začala táto kampaň jediného muža, Iana Fleminga, naberať silu. Jeho fiktívny hrdina James Bond získaval popularitu v čoraz širších kruhoch. A hoci sa jeho dobrodružstvá považovali za fikciu, ľudia začínali premýšľať o možnostiach, ktoré si nikdy predtým nepredstavili. Pripravovali sa filmy o Jamesovi Bondovi. Po rokoch postupného rastu mala sila Flemingovej fikcie prepuknúť do celosvetovej mánie. Nespočetné milióny ľudí mali byť povzbudené k premýšľaniu o dovtedy nemysliteľných veciach, ktoré sa odohrávajú v tajnosti. Už len tým, že ľudí povzbudzoval k samostatnému uvažovaniu o nových myšlienkach, Ian Fleming ohrozoval tajné plány veľmi mocných mužov. Takmer mu to prešlo, pretože im dlho trvalo pochopiť, čo robí. Práve keď sa však začínala mánia Jamesa Bonda, Flemingov plán bol ukončený. Budúci mesiac uplynie šesťnásť rokov od 12. augusta 1964, keď Ian Fleming predčasne zomrel vo veku 56 rokov.

Tým, že nás Ian Fleming nútil premýšľať, predstavoval skutočné nebezpečenstvo pre tajné dlhodobé plány mocnej hrstky. A aj po jeho odstránení zo scény sa jeho beletristické úsilie prebudiť nás nedalo zastaviť zo dňa na deň. Verejný záujem mal príliš veľkú zotrvačnosť, pretože uchvátil predstavivosť miliónov a miliónov ľudí. Mániu Jamesa Bonda nebolo možné zastaviť, a tak zostávala druhá možnosť: ovládnuť ju. Odborníci na propagandu a klamanie verejnosti problém preskúmali a rýchlo našli riešenie. Flemingov plán bol „Beletrizovať, aby sa otvorili oči“. Chcel, aby sme videli možnosti, ktoré pred nami inak zostávali skryté. Po jeho odstránení však nový plán znel: „Beletrizovať, aby sa zavreli oči.“ Bol to plán, ako tajomstvá zabezpečiť ešte lepšie tým, že pravda bude pre nás neuveriteľná. Táto technika osleповania prostredníctvom fikcie je už 15 rokov významným faktorom amerického života.

Dokonalým príkladom toho všetkého bola kniha, ktorú Fleming vydal pred 21 rokmi, v roku 1959. Volala sa GOLDFINGER. Východiskom knihy boli vedomosti o určitých tajomstvách. Fleming vedel, že existuje dlhodobý plán vyvolať menový chaos v záujme súkromného zisku a moci. Vedel tiež, že ústrednou súčasťou plánu má byť tajné zmiznutie amerických zásob menového zlata vo Fort Knox. A vedel, že hlavným organizátorom tohto medzinárodného sprisahania je muž s legendárnou chamtivosťou po zlato. Jeho meno: DAVID ROCKEFELLER. Bol to plán, o ktorom verejnosť nemala ani tušenie. Stále ešte trvala Eisenhowerova éra, rozkvet takzvaného „všemocného dolára“. Dolár bol dobrý ako zlato, pretože ho kryla najväčšia zásoba menového zlata na svete. Fort Knox sa považoval za nedobytný. A v tých časoch, priatelia, sa nikto neodvážil hovoriť zle o štyroch bratoch Rockefellerovcoch.

Ian Fleming sa rozhodol napísať knihu, ktorá ľudí začne upozorňovať na to, čo sa pripravuje. Pre zákon o úradných tajomstvách nemohol povedať celý príbeh ani ho podať ako skutočnosť. Beletrizáciou však

dokázal ľudí priviesť k premýšľaniu o možnostiach, ktoré by im inak nikdy nenapadli.

Napríklad v päťdesiatych rokoch sa len máloktorý Američan zaoberal čo i len možnosťou menových otrasov. Dolár bol dobrý ako zlato a tým to bolo vybavené. Načo vôbec premýšľať o zlate? Jednotliví občania ho mohli vlastniť iba v šperkoch. Nemyslelo sa azda, že všetko ostatné je zapečatené vo Fort Knox? Každý vedel, že tam nikto neprenikne, a tak sme o tom ani neuvažovali. Fleming však v GOLDFINGEROVI vniesol do našich myslí niekoľko kľúčových myšlienok. Vymyslel fiktívnu schému, aby ukázal, že Fort Knox predsa len nemusí byť nedobytný. Položil otázku: „Čo by sa stalo s dolárom a ďalšími menami, keby zlato vo Fort Knox už nebolo dostupné?“ A navrhol nemysliteľnú predstavu, že niekto dostatočne bohatý a chamtivý by mohol chcieť dostať americké zlato do rúk.

Samotný príbeh GOLDFINGERA bol, samozrejme, fikciou. Základné body, ktoré som práve spomenul, však boli skutočnosťou. GOLDFINGER vyšiel v roku 1959 a sotva o dva roky neskôr, v roku 1961, sa začalo masívne odčerpávanie amerických zásob menového zlata. Agenti Davida Rockefellera vo vláde Spojených štátov zabezpečili zdanie oprávnenosti nazvané „Dohoda o londýnskom zlatom poole“. Potom počas siedmich rokov, až do roku 1968, z Fort Knox neustále vychádzali veľké armádne nákladné vozidlá naložené zlatými prútmi. A to všetko bez jediného slova verejnosti!

Niektoré zo zásielok zlata počas týchto siedmich rokov boli zaznamenané v zozname vedenom Mincovňou Spojených štátov. Takmer bez výnimky smerovali uvedené zásielky do Newyorského puncového úradu, kde zmizli bez ďalšieho účtovného doloženia. Možno si spomínate, že Newyorský puncový úrad bol v decembri 1978 stredobodom škandálu s chýbajúcim zlatom. Vyše 5 000 uncí jednoducho zmizlo. To však, priatelia, bola len veľmi malá špička veľmi veľkého ľadovca. Spor o chýbajúce milióny v zlate v Newyorskom puncovom úrade bol preto rýchlo utišený a zakrytý. Nemohli si dovoliť nijaké skutočné vyšetrowanie, ktoré by verejnosti mohlo odhaliť pravdu. Podľa oficiálneho zoznamu zásielok, ktorý som spomenul, smerovala v šesťdesiatych rokoch veľká časť amerického menového zlata do Newyorského puncového úradu. Tam zmizla a už ju nikdy nikto nevidel.

Priatelia, skutočná situácia však bola ešte horšia. Moje zdroje mi už dávno poskytli pevné dôkazy o mnohých veľkých zásielkach zlata z Fort Knox, ktoré v zozname vôbec neboli. Pred piatimi rokmi v tomto mesiaci som v AUDIO LISTE č. 2 odhalil konkrétny príklad. Išlo o zásielku z 20. januára 1965, keď sa vo Fort Knox naložili štyri (4) ťahače s návesmi a potom zamierili k železničným koľajam na druhom brehu rieky v Jeffersonville v Indiane. Moje zdroje mi poskytli podrobnosti operácie vrátane fotografií. Bola to však jedna z mnohých zásielok, ktoré sa neobjavili v nijakom oficiálnom vládnom zozname.

V júni 1975 sa pánovi Edwardovi Durellovi a mojím ďalším spolupracovníkom podarilo konfrontovať predstaviteľov Mincovne Spojených štátov s týmto príkladom chýbajúcich zásielok. Výnimočne sa táto konfrontácia odohrala za okolností, keď bola mincovňa pod veľkým tlakom odpovedať. Úrad mincovne dostal celkom konkrétnu otázku, čo bolo 20. januára 1965 odvezené z Fort Knox v štyroch ťahačoch s návesmi. Písomná odpoveď z 19. júna 1975 prišla od vtedajšej riaditeľky Mincovne Spojených štátov, pani Mary Brooksovej. Potvrdila, že táto nezaznamenaná zásielka predstavovala viac než jeden a trištvrte (1 3/4) milióna uncí zlata. A priatelia, nešlo o odpadové zlato vytavené zo starých mincí, ktoré v roku 1934 skonfiškovali Američanom. Zásielka bola súčasťou skutočného amerického menového zlata, zlata spĺňajúceho štandard „good delivery“ s rýdzosťou 0,995 alebo vyššou. Po tomto písomnom priznaní obrovskej tajnej zásielky zlata z Fort Knox by človek očakával veľký rozruch. Nič také sa však nestalo!

Môj priateľ pán Durell zahrnul príslušných predstaviteľov v celej vláde týmito dôkazmi rozsiahleho podvodu vo Fort Knox. O dôkazoch informoval aj hlavné médiá a všetkých príslušných vedúcich

predstaviteľov Kongresu. Z dôvodov, ktoré vysvetlím neskôr v tomto hlásení, verím, že je čas upozorniť na jedného z týchto ľudí. Je ním senátor William Proxmire z Wisconsinu, predseda bankového výboru Senátu.

Proxmire sa rád predvádza ako veľký obranca našich finančných záujmov vo Washingtone. Je známy svojou takzvanou „Cenou zlatého rúna“. Federálny rozpočet prečesáva do najmenších podrobností a vždy dokáže nájsť nejaký projekt alebo zákazku, ktorá bude, právom či neprávom, verejnosti pripadať smiešna. Potom ju vytiahne na svetlo, oznámi jej cenu a s veľkým gestom jej udelí svoju Cenu zlatého rúna. Týmto a ďalšími spôsobmi je Proxmire majstrom udržiavania obrazu ochrancu amerického hospodárstva.

Ak si však niekedy nejaká situácia zaslúžila Proxmirovu Cenu zlatého rúna, je to ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Drobné príklady, ktoré si Proxmire zvyčajne vyberá, oberajú americkú verejnosť možno o státisíce alebo niekoľko miliónov dolárov. Proxmirovi to robí dobrú reklamu, ale je to bezvýznamné. Naproti tomu škandál so zlatom vo Fort Knox oberá každého z nás aj o poslednú košeľu. Podkopával samotný dolár, ktorý smeruje k zničeniu. Spustil stále sa zhoršujúcu infláciu, hoci naše hospodárstvo stagnuje. Škandál so zlatom nás oberá všetkých. Čo s tým však senátor William Proxmire urobil??

Poviem vám, čo urobil a čo neurobil. Už vyše päť rokov patrí Proxmire medzi najvyšších amerických predstaviteľov, ktorých priebežne informujeme o hlavných udalostiach a dôkazoch v škandále so zlatom. Dostal dôkazy o chýbajúcej zásielke z Fort Knox, ktoré som spomenul, aj ďalšie dôkazy o závažných nezrovnalostiach. Doteraz však o nezrovnalostiach v amerických zásobách zlata zachovával mlčanie, s jedinou výnimkou. Tá nastala v decembri 1978. Prenikla správa o približne 5 000 chýbajúcich unciach zlata v Newyorskom puncovom úrade, ktoré by pri dnešných cenách mali hodnotu vyše 3 000 000 dolárov. Ako predseda bankového výboru Senátu sa Proxmire okamžite chopil príbehu. S nesúhlasným zamračením vyhlásil, že sa to bude musieť preskúmať. Keď verejnosť počula tieto slová od šampióna Ceny zlatého rúna, upokojila sa a rýchlo na vec zabudla. A takmer rovnako rýchlo sa postaral o to, aby na ňu zabudol aj senátor William Proxmire. Dodnes sa neuskutočnilo nijaké skutočné vyšetrovanie chýbajúceho zlata v Newyorskom puncovom úrade.

To, že Proxmire nevyšetрил tento rozdiel v zlate za 3 000 000 dolárov, bolo dosť zlé. Je to však nič v porovnaní s jeho zdanlivým nezaujmom o vyšetrenie pravdy o škandále so zlatom vo Fort Knox. Prípad chýbajúcej zásielky z Fort Knox je názorným príkladom. Pri dnešných cenách mala samotná táto zásielka hodnotu vyše jednej miliardy dolárov (1 000 000 000), nie obyčajného milióna, ale tisíc násobku milióna! A to bol v skutočnosti iba jeden príklad. Takýchto neohlásených zásielok bolo veľa. Preto sú údaje ministerstva financií, ktoré vykazujú obrovskú zostávajúcu americkú zásobu zlata, podvodom, úplným podvodom. A preto Spojené štáty dokázali istý čas dražiť iba malé množstvo odpadového zlata a potom museli prestať. A preto americký dolár už nie je „dobrý ako zlato“. Namiesto toho rýchlo nadobúda menšiu hodnotu než papier, na ktorom je vytlačený.

Senátor William Proxmire, rovnako ako mnohí ďalší, ktorým americká verejnosť dôveruje, dostal rozsiahle dôkazy o tomto všetkom. Jeho doterajšie kroky však pomohli iba tým, ktorí si vzali naše vlastné zlato, aby nás obrali o všetko, čo vlastníme. Neskôr v tomto hlásení ešte poviem viac o senátorovi Williamovi Proxmirovi a škandále so zlatom vo Fort Knox.

Teraz však chcem dokončiť príbeh zmareného úsilia Iana Fleminga upozorniť verejnosť na takúto veci. Ako som už vysvetlil, jeho zásadou bolo „Beletrizovať, aby sa otvorili oči“. Po jeho predčasnej smrti v roku 1964 sa však jeho príbehov zmocnili a prekrútili ich, najmä vo filmoch, na opačný účel. Novým cieľom sa stalo „Beletrizovať, aby sa ZAVRELI oči“. Po vydaní už nebolo možné Flemingove knihy

pozmeniť a zneškodniť. Pozornosť sa preto odklonila od kníh k filmom o Jamesovi Bondovi. Počas príprav filmov tam nasadili dezinformačných agentov, aby celý proces usmerňovali. Výsledkom bol filmový James Bond, ktorý sa od postavy vo Flemingových románoch veľmi líšil. Základné dejové línie zostali rovnaké, ale mnohými nenápadnými spôsobmi sa zásadne zmenila psychológia. Filmy si zachovali dobrodružstvo, rýchlu akciu, oslnivé tajné technológie a odvážne zápletky, ktoré Fleming presadil. Dômyselným použitím satirického humoru sa však každý film o Jamesovi Bondovi napokon vysmieval sám sebe. Tajné zbrane zveličovali alebo prekrúcali tak, aby boli zábavné, ale aj smiešne. A zapíňaním filmov čudnými postavami a nekonečnými trikmi odvádzali divákov od varovaní ukrytých v základnej zápletke.

Príbeh GOLDFINGERA bol dokonalým príkladom. Pôvodný Flemingov román upozorňoval na niečo, o čom by väčšina čitateľov inak nikdy nepremýšľala: na možný vzťah medzi zlatom vo Fort Knox a medzinárodným menovým chaosom. Prostredníctvom fiktívnej zápletky zasial aj myšlienku, že legendárny trezor na zlaté prúty vo Fort Knox predsa len nemusí byť nezraniteľný. Tieto poučenia si však tí, ktorí videli iba film, uvedomili málokedy, ak vôbec. Typický divák namiesto toho odchádzal z kina so smiechom. Bolo zrejmé, že to, čo videl, sa mohlo stať iba vo fikcii. Od tej chvíle bol naprogramovaný reagovať nedôverou, keby niekedy počul o manipulácii so zlatom vo Fort Knox. Niečo také predsa mohlo byť iba fikciou, bolo to príliš smiešne, aby sa to naozaj stalo.

S týmto postojom som sa stretol pred vyše siedmimi rokmi, keď som začal verejne varovať pred zámernými plánmi hospodárskeho chaosu. Na škandál so zlatom vo Fort Knox ma ako prvá upozornila samotná britská spravodajská služba v Londýne, po tom, čo som v Zaire dokončil tajnú misiu pre kráľovnú Alžbetu. V knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU som načrtol celkový plán vrátane neviditeľnej úlohy amerického zlata. Mal som jednu veľkú výhodu, ktorú Ian Fleming nemal. Spojené štáty zatiaľ nemajú zákon o úradných tajomstvách ako Británia, a tak som nebol nútený beletrizovať. Namiesto toho som mohol uviesť skutočné plány a skutočné mená ľudí zodpovedných za to, čo malo prísť.

Predlohou Flemingovho GOLDFINGERA spred dvoch desaťročí nebol nikto iný než David Rockefeller. Vo svojej knihe som podrobne ukázal, ako zohrával úlohu hlavného organizátora v pláne na zničenie nášho hospodárstva. Opísal som, ako to vedie ku kolapsu dolára, prudko rastúcim cenám zlata, stagnujúcemu hospodárstvu, stupňujúcim sa finančným problémom štátnych a miestnych samospráv, nepokojom v mestách a napokon k JADROVEJ VOJNE. Keď však o mojej knihe robili rozhovor so samotným Davidom Rockefellerom, aj on sa uchýlil k technike „Beletrizovať, aby sa zavreli oči“. O knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU povedal: „Zaujímavá vedecká fantastika.“

Priatelía, pravda je však vždy zvláštnejšia než fikcia. Dnes veríme fikcii a neveríme faktom. Väčšina ľudí stále verí fikcii, že samotný David Rockefeller ešte žije. V skutočnosti však zomrel pri tajnom štátnom prevrate pred takmer rokom a pol, ako som odhalil v AUDIO LISTE č. 43. To, čo dnes vidíme, už nie je David Rockefeller, ale iba jeho obraz. Priatelía, pravda je pravdou bez ohľadu na to, čomu sa rozhodneme veriť. A to, čo dnes už zosnulý David Rockefeller pred siedmimi rokmi odbil ako „zaujímavú vedeckú fantastiku“, sa dnes naplňa. Včera sme nechceli veriť. Dnes trpíme. Zajtra bude neskoro, ak nezačneme konať TERAZ.

Téma č. 2 — Vláda Spojených štátov pod bolševikmi už vyše dva roky vlečie Američanov po ceste k národnej samovražde v jadrovej vojne. Dnešnou rozhodujúcou vojenskou stratégiou Ameriky je plán kamikadze, ktorý som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 35 z júna 1978. Ak by vypukla totálna vojna medzi Spojenými štátmi a Ruskom, Spojené štáty by boli v beznádejnej vojenskej nevýhode.

Rusi počas posledných mesiacov roka 1977 úplne zničili približnú vojenskú rovnováhu medzi Východom a Západom. V tých mesiacoch, ako som informoval v AUDIO LISTOCH č. 26 až 29, rozmiestnili svoju novú tajnú vesmírnu triádu strategických zbraní s ľudskou posádkou. Odvtedy majú Rusi neustále a celkom rutinne ľudí vo vesmíre.

Spojené štáty zatiaľ nemôžu robiť nič, iba sedieť a pozerieť sa. Náš slávny raketoplán, ktorý má už dvojročné meškanie, stále zostáva na zemi namiesto toho, aby lietal do vesmíru. A najväčšou americkou vesmírnou senzáciou za posledné tri roky bol údajný „pád SKYLABU“, od ktorého tento mesiac uplynul rok.

Ako som však podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 48, aj táto udalosť bola podvodom. SKYLAB bol v skutočnosti zostrelený už o dvadsaťjeden mesiacov skôr, ako som oznámil v AUDIO LISTE č. 27.

Už vyše dva roky sme z vojenského hľadiska vydaní Rusku napospas. Keby bol Kremel' skutočným zdrojom dnešnej horúčky jadrovej vojny, zo Spojených štátov by už boli dymiace trosky. Nestalo sa to však. Dôvodom je niečo, o čom vás informujem už dva a pol roka. Tí, ktorí kedysi ovládali Kremel', ateistickí bolševici, ho už neovládajú. Zvrhla a vyhnala ich tajná sekta pôvodných ruských kresťanov.

Vyhnaní bolševici z Ruska prúdia v húfoch prevažne sem, do Spojených štátov, aby začali nanovo. Bez toho, aby to väčšina Američanov tušila, sa preto skutočný vzťah medzi Spojenými štátmi a Ruskom obrátil naruby. Bolševici, ktorí kedysi vládli Rusku, teraz vládnu Spojeným štátom. A teraz, keď sú tu, sú rovnako krutí a bojachtiví, ako boli v Rusku.

Keby dnes Amerike vládli rozumní a čestní ľudia, ktorým záleží na blahobyte všetkých občanov, objektívne by sa pozreli na naše vzťahy s Ruskom. Na jednej strane by videli vojenský fakt, že Rusko má teraz prostriedky na to, aby našu krajinu v priebehu niekoľkých minút dvanásťkrát zrovnalo so zemou. Na druhej strane by však rozumní ľudia vzali do úvahy aj to, že Rusko túto ohromnú schopnosť nepoužilo.

Rusi sa namiesto toho doteraz obmedzili na postupnú opotrebovaciu vojnu proti našej vlastnej schopnosti viesť vojnu. Pri pohľade na toto všetko by rozumní ľudia aspoň zvážili možnosť, že Rusko uprednostňuje mier pred vojnou.

Keby preto naši vodcovia boli rozumní a obozretní, aspoň by začali zmysluplné rozhovory s ruskými predstaviteľmi. Prínajmenšom by sa čestne pokúsili zistiť, či možno vojne s Ruskom zabrániť bez straty cti.

Priatelia, americkú politiku však teraz ovládajú bolševici a tí nie sú rozumní. Sú posadnutí satanskou túžbou po moci. Ich krédom je vládnuť alebo zničiť. Usilujú sa iba o vlastný osobný zisk bez ohľadu na cenu, ktorú zaplatia všetci ostatní. Chcú tu v Amerike začať nanovo s novou a úplnou bolševickou diktatúrou a odtiaľ sa šíriť smerom von v novom pokuse o ovládnutie sveta. Rusko, ovládané novým druhom vládcov v Kremli, im však stojí v ceste.

Bolševici, ktorí sa teraz usadili tu v Amerike, vedia, že s podradnou americkou vojenskou silou nemôžu dúfať v zničenie Ruska. Platí to najmä preto, že ruskí vládcovia na rozdiel od našich zabezpečili rozsiahle prípravy civilnej obrany na ochranu svojich ľudí. Bolševici však budú spokojní, ak Rusko dokázu aspoň natolko ťažko zraniť, aby ho vážne vnútorne narušili. Tunajší bolševici veria, že svoj cieľ dosiahnu, ak v jadrovej vojne zabijú až 20 000 000 Rusov. Sú presvedčení, že také veľké jadrové straty postačia, aby sa Rusi mnoho rokov museli venovať svojim vnútorným problémom. Tunajší bolševici tak budú mať pomerne voľné ruky na nový začiatok s dymiacimi zvyškami Spojených štátov. Budú môcť vnútiť vlastnú bolševickú diktatúru vystrašenej menšine Američanov, ktorí prežijú prvú jadrovú vojnu.

Aby tunajší bolševici dosiahli svoj cieľ zabiť 20 000 000 Rusov, budú musieť prijať jadrovú vojnu, ktorá zabije najmenej 160 000 000 Američanov. Pre vás a mňa je taký plán šialený. Pre bolševikov je však tento pomer veľmi prijateľný, pretože v bolševických výpočtoch, priatelia, vy a ja nič neznamenáme. Sme postrádateľní. Jediné straty, na ktorých im záleží, sú ich vlastné. Bolševici veria, že ich vlastné straty v prvej jadrovej vojne budú veľmi malé, pretože si plánujú sami zvoliť okamih vojny spustením prekvapivého amerického jadrového prvého úderu proti Rusku. Keďže budú vedieť, kedy sa vojna začne, dokážu sa chrániť. Plánujú využiť svoje mocenské postavenie vo vláde a ukryť sa vo vládných vojnových bunkroch po celých Spojených štátoch.

Keď vypukne prvá jadrová vojna, tunajší bolševici zamýšľajú byť hlavnými obyvateľmi 96 tajných podzemných miest Federálneho relokačného oblúka. Zrútia nám „chrám“ na hlavy, zatiaľ čo sami sa ukryjú do bezpečia.

Medzi novými vládcami Ruska a tunajšími bolševikmi teraz prebieha nebezpečná a ničivá hra mačky s myšou. Každá strana vie, čo zamýšľa tá druhá, a ich vzájomné stratégie sa neustále menia. Rusi vedia, že bolševici chcú pri prekvapivom útoku vrhnúť americkú jadrovú silu proti Rusku. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 53 v januári, v Kremli teraz držia opraty zástancovia tvrdej línie. Na rozdiel od frakcie bielych holubíc, ktorá v októbri 1979 stratila vplyv, sú zástancovia tvrdej línie presvedčení, že jadrová vojna je nevyhnutná. Preto pripravujú ruský ľud na vojnu s Amerikou. Zároveň však tajnou vojnou postupne okliešťujú a znižujú hospodársku a vojenskú silu Ameriky. Ruské sabotáže napríklad spôsobujú čoraz väčšie škody na železničných cisternách, chemických závodoch, rafinériách a ďalších vojenských cieľoch. Položili ste si niekedy otázku, prečo sa všetky tie takzvané vykoľajenia týkajú cisterien s chemikáliami? Keby išlo iba o náhodu, často by zasahovali aj kryté nákladné vozne, vozne s uhlím, plošinové vozne, vozne na prepravu áut alebo možno chladiarenské vozne plné mlieka. Ale nie. Podľa všetkých tých údajných železničných nehôd by si človek myslel, že vlaky dnes vozia iba toxické chemikálie. A potom je tu rozširujúca sa ruská kampaň geofyzikálnej vojny. Jeden jej aspekt zahŕňa zemetrasenia a sopky ako Mount St. Helens, o ktorej som hovoril minulý mesiac.

Ďalším aspektom geofyzikálnej vojny je vojna počasím, ktorá teraz v Spojených štátoch prebieha s veľkou intenzitou. Jedným z dôvodov, prečo som sa vo februári tak usilovne snažil nahráť AUDIO LIST č. 54 skôr, než ma premohol infarkt, bolo varovanie pred vojnou počasím a prichádzajúcim nedostatkom potravín. A toto leto sa počasie v celých Spojených štátoch zbláznilo. Severné planiny zvierajú sucho horšie než čokoľvek od prachových búrok obdobia Dust Bowl v tridsiatych rokoch. Celonárodná vlna horúčav si vyžiadala vyše tisíc životov, zabíja dobytok, zažíva peče kurčatá a ničí plodiny. A ďalej sa, priatelia, musíme pripraviť na hurikány, aké Amerika ešte nikdy nezažila.

Rusi pomaly, ale isto zatláčajú tunajších bolševikov do kúta. Za posledných šesť mesiacov postupne vytrhávajú tesáky bolševickému drakovi. V dôsledku toho tunajší bolševici postupne vkladajú čoraz viac svojich vajíčok do čoraz menšieho počtu košíkov. Pritlačení k múru sa sústreďujú na kroky mieriace na hlavu Ruska. Ich postoj je čisto útočný, dokonca za cenu zanedbávania čohokoľvek obranného. Napríklad Karibik je teraz otvorený tomu, kto sa ho zmocní. Spojené štáty mu nevenujú nijakú pozornosť. Tunajší bolševici sa namiesto toho snažia podnecovať Rusku problémy okolo jeho vlastných hraníc. Nedokážu nájsť dosť veľké lano na zviazanie ruského medveďa, a preto sa namiesto toho pokúšajú použiť milión drobných nitiek. Svojím prenikaním do samotného Kremľa pomocou genetických replík, o ktorom som informoval minulý mesiac, sa bolševici snažia Kremel' vyviesť z rovnováhy.

Teraz môžem oznámiť, že v apríli a máji sa bolševici dostali veľmi blízko k zvrhnutiu nového vedenia v Kremli. Počas posledných niekoľkých týždňov noví ruskí vládcovia uskutočnili silný návrat, ale boj stále zúri. Bolševici v skutočnosti chcú iba chvíľu slabosti Kremľa, pretože už veľmi skoro budú mať

rozmiestnený dostatočný počet putujúcich rakiet Minuteman TX na prvý úder proti Rusku, a tým na rozpútanie prvej jadrovej vojny.

Priatelia, niektorí ľudia sa ma pýtali, prečo som minulý mesiac odhalil tieto informácie o tajnej americkej mobilnej rakete Minuteman TX. Odpoveďou je, že je čas, aby sme my, americký ľud, začali viesť preventívnu vojnu. Naša vojna musí byť vojnou poznania a pravdy, vojnou na zabránenie vojne. Musíme zastaviť tajnú špirálu vojny zo strany Rusov aj tunajších bolševikov, pretože vy a ja sme tí, ktorí zostávajú uprostred.

Téma č. 3 — Pred stáročiami zakladateľ mocnej dynastie Rothschildovcov vyslovil zásadu, ktorá sa stala slávnou. Povedal: „Dajte mi moc vydávať peniaze národa a nezáleží mi na tom, kto píše zákony.“ Odvtedy je manipulácia s peniazmi a ich vzťahom k zlatým rezervám určujúcim faktorom svetového diania. Poháňa stále sa rozširujúce zápasy o svetovú moc. Preto Henry Ford starší už dávno povedal, citujem: „Vojna nebude odstránená, kým sa nepresekú jej korene. Jedným z jej hlavných koreňov je falošný peňažný systém a jeho veľkňazi. Mladý človek, ktorý dokáže vyriešiť otázku peňazí, by pre svet urobil viac než všetci profesionálni vojaci v dejinách.“

Priatelia, pred siedmimi rokmi som v knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU odhalil základný plán na vyvolanie inflačného utrpenia, ktoré dnes všetci začíname znášať. Vedie k hospodárskej katastrofe, nezamestnanosti, diktatúre a jadrovej vojne. Všetko má však korene v ekonomike a ovládaní peňazí. A najhlbším koreňom zo všetkých je ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Ak vám teda naozaj záleží na vašej krajine a chcete ju pomôcť zachrániť pre seba a svoje deti, treba začať pri škandále so zlatom vo Fort Knox.

V poslednom čase som v pošte zaznamenal prudký nárast počtu ľudí, ktorí sa ma pýtajú: „Čo môžem urobiť?“ Myslím, že poznám dôvod. Pred rokmi moje varovania pred hospodárskymi ťažkosťami a jadrovou vojnou zneli príliš vzdialene na to, aby sa nimi ľudia trápili. Teraz však hospodárske problémy tlačia nás všetkých zo dňa na deň čoraz viac. A jasná obloha minulosti teraz ustupuje zhromažďujúcim sa búrkovým mračnám jadrovej vojny. Doteraz som sa spravidla zdráhal dávať konkrétne odpovede na otázku, čo môžeme urobiť. Mnoho náznakov ukazovalo, že ľudia sa pýtajú bez toho, aby naozaj chceli niečo urobiť. A jednoducho nestačí raz vstať, zakričať a znovu si sadnúť, aby sme sledovali, ako svet plynie ďalej, ani sa len stretnúť, najesť a ustúpiť.

Ak to s úmyslom niečo urobiť myslíte naozaj vážne, musíte byť ochotní vytrvať. Americkí nepriatelia, vnútorní aj vonkajší, sa totiž naučili, ako nás môžu takmer vždy poraziť. Stačí im zavrieť ústa a čakať. Jednoducho vyčkávali, kým sa chvíľu rozčulujeme, potom zmlkneme a zabudneme. Následne pokračujú svojou cestou, akoby sa nikdy nič nestalo.

Jediným spôsobom, ako dosiahnuť výsledky, je držať sa ako buldog. Musíte pokračovať napriek jednému sklamaniu za druhým, až kým sa niečo nepohne. Nesmiete dovoliť, aby vás vyčerpali. Namiesto toho musíte vyčerpať vy ich. Dokonalým príkladom je úsilie môjho priateľa pána Edwarda Durella v súvislosti so škandálom so zlatom vo Fort Knox.

Pred šiestimi rokmi pán Durell začal podobne, ako by ste teraz mohli začať vy. O mojich obvineniach týkajúcich sa odčerpania amerického zlata z Fort Knox sa prvýkrát dozvedel z novín. Krytím dolára zlatom sa zaoberal už mnoho rokov, ale moje obvinenia boli preňho nové. Rozhodol sa sám zistiť, či obstoja, a začal veľmi neformálne, takmer nenútene. Spýtal sa jedného či dvoch predstaviteľov vrátane svojho kongresmana, či je na tom príbehu niečo pravdy. Práve ich odpovede ho podnietili k čoraz hlbšiemu pátraniu po pravde. Nie preto, že by tieto prvé odpovede potvrdili moje obvinenia, práve naopak. Pán Durell zistil, že o tejto veci vôbec nedokáže dostať zmysluplnú a presvedčivú odpoveď.

Väčšina dnešných Američanov by sa v tej chvíli jednoducho vzdala. Ľahké je pokrčiť plecami a povedať: „Nuž, skúsil som to. Asi mi viac nepovedia.“ Nie však pán Durell. Je to človek, ktorý vyžaduje odpovede a odmieta sa uspokojiť, kým ich nedostane. Navyše vie to, na čo príliš mnohí z nás zabudli: že podľa ústavy je našim právom aj povinnosťou žiadať nápravu krívd. Na každú neuspokojivú odpoveď preto reagoval ďalšími otázkami adresovanými ďalším ľuďom. Starostlivo si viedol záznamy o komunikácii vrátane telefonátov, listov, telegramov a osobných stretnutí. Odpovede iba nekriticky neprijímal, ale analyzoval ich. Pri každej oficiálnej odpovedi sa pýtal sám seba: „Odpovedalo to na moju otázku? Ak nie, prečo nie? Protirečili tomu, čo mi povedali v predchádzajúcej korešpondencii? Ak áno, prečo? Zhoduje sa verzia predstaviteľa A s verzou predstaviteľa B? Ak nie, ktorá je správna?“ Konfrontovaním ľudí s ich vlastnými oficiálnymi odpoveďami alebo s ich mlčaním, keď odmietli odpovedať, začal vytvárať trhliny v ich brnení. Vďaka odhodlanej vytrvalosti ich už dávno začal prichytávať pri chybách, vážnych chybách.

Vytrvávajú v tom už šesť rokov a vlastným úsilím si teraz pán Durell zostavil vlastný spis mimoriadne usvedčujúcich dôkazov o Fort Knox. Týmto metódami sa už dávno stal samostatnou autoritou v otázke škandálu so zlatom vo Fort Knox. Dosiahol to jednoducho tým, že sa odmietol vzdať. Kontaktoval mnohých členov Kongresu, predstaviteľov ministerstiev financií a spravodlivosti a mnoho ďalších ľudí, vrátane dvoch prezidentov, Forda a údajného Cartera. Za svoje úsilie dostal všetko od kamenného mlčania až po otvorené, dokázateľné lži. Šesť rokov pracoval dlho a tvrdo. Ak by sa teraz uskutočnilo čestné verejné vyšetrovanie záležitosti Fort Knox, jeho spisy by pokojne mohli viesť k uväzneniu niektorých najmocnejších mužov Ameriky!

Škandál Watergate bol detskou hrou v porovnaní so zakrytým škandálom so zlatom vo Fort Knox.

To ma privádza k dôvodu, prečo upriamujem vašu pozornosť na senátora Williama Proxmira, ako som to urobil v prvej téme. Je predsedom mocného bankového výboru Senátu. V tejto funkcii má prvoradú zodpovednosť a verejnú dôveru na vykonanie čestného, dôkladného a verejného vyšetrovania škandálu so zlatom vo Fort Knox. Preto vám, priatelia, dôrazne navrhujem začať dôkazmi o obrovskej chýbajúcej zásielke zlata z Fort Knox z 20. januára 1965.

Senátor Proxmire už päť rokov ignoruje dôkazy, ktoré dostal o tejto zásielke vynechanej z oficiálnych záznamov ministerstva financií. Pri dnešných cenách zlata by mala hodnotu vyše miliardy dolárov (1 000 000 000), tisíc miliónov dolárov! Ešte dôležitejšie však je, že podľa mojich dôverných informácií bola táto chýbajúca zásielka iba jednou z mnohých, ktoré odišli z Fort Knox. Bola len jednou epizódou celkového programu na ochudobnenie Ameriky o zlato. Chýbajúca zásielka zlata z 20. januára 1965 preto ukazuje priamo do jadra príčin dnešného rozkladu nášho hospodárstva. Senátor William Proxmire však dodnes nepohol ani prstom, aby začal vyšetrovanie Fort Knox. Chcem však jasne povedať, že nemám dôkazy o tom, že by sa samotný Proxmire podieľal na nezákonnom odvoze zlata z Fort Knox. Môžem však dokázať, že sústavne ignoroval veľké množstvo silných dôkazov o katastrofálnom podvode okolo Fort Knox. Meno si urobil rozdávaním Cien zlatého rúna za drobnosti. Ignoroval však škandál so zlatom, ktorý oberá celý americký ľud!

Doteraz senátor Proxmire vážne zanedbával povinnosť verejne a čestne vyšetrovať škandál so zlatom vo Fort Knox. Teraz však najviac nezáleží na Proxmirovi, ale na samotnom ŠKANDÁLE. Ak má byť Amerika zachránená, MUSÍ BYŤ ODHALENÝ. Je to také jednoduché, priatelia. Teraz vám preto dám „prvý krok“ svojej odpovede tým, ktorí sa ma pýtajú: „Čo môžem urobiť?“ Zdôrazňujem, že je to iba prvý krok. Ak sa ho rozhodnete urobiť, môže nasledovať mnoho ďalších. Musím vám však dať aj toto jasné varovanie: Ak tento prvý krok neurobíte, nič ďalšie nemôže nasledovať!! V mene slobody nás musí byť počuť. Musíme začať spoločnú kampaň za čestné verejné vyšetrovanie škandálu so zlatom vo Fort Knox. Všetci by sme mali spojiť sily a nasmerovať úsilie na senátora Williama Proxmira. Práve

jeho výbor nesie hlavnú zodpovednosť za vykonanie potrebného verejného vyšetrovania.

Naším cieľom nie je útočiť na Proxmira, ale dosiahnuť vyšetrovanie Fort Knox. Na to bude Proxmire potrebovať verejnú podporu, tak ako generál Brown závisel od verejnej podpory počas krízy s podmorskými raketami pred štyrmi rokmi. Bez ohľadu na jeho doterajšiu nečinnosť preto musíme senátorovi Proxmirovi dať najavo, že pri vyšetrovaní Fort Knox bude mať našu podporu. Nechceme jeho hlavu, chceme PRAVDU o Fort Knox. „Otvorme“ Fort Knox!

Listy, službou Mailgram zasielané správy alebo telegramy môžete posielat na adresu: Senator William Proxmire Senate Office Bldg., Wash., D.C.

Ak chcete, aby si vašu správu prečítali a aby mala účinok, musíte urobiť tri veci: 1. Urobte ju čitateľnou. Ak máte dobrý rukopis, ručne písaný list je v poriadku. Inak je lepšie písať na stroji. 2. Budte struční. Ak napíšete dlhý rozvláchny list, skončí iba v koši. 3. Budte konkrétni. Povedzte senátorovi Proxmirovi jasne, vlastnými slovami, čo od neho chcete.

Keby som o tom písal senátorovi Proxmirovi ja, povedal by som niečo takéto:

„Vážený senátor Proxmire, píšem Vám, aby som požiadal o Vašu naliehavú pozornosť v životne dôležitej záležitosti, ktorá patrí do Vašej pôsobnosti predsedu bankového výboru Senátu. Hovorím o obvineniach Dr. Betera týkajúcich sa rozsiahleho podvodu s americkými zásobami zlata vo Fort Knox.

Pri pohľade na naše rozpadajúce sa hospodárstvo sa prikláňam k viere v obvinenia Dr. Betera, že Amerika bola tajne ochudobnená o zlato. Naše dnešné hospodárske problémy sú presne tie, pred ktorými Dr. Beter varoval celé roky. Napriek tomu som nikdy nevidel nijaké úsilie Vášho výboru dokázať, že sa mylí.

Chcel by som veriť Vašej povesti obhajcu verejných finančných záujmov vo Washingtone. Preto dúfam, že bezodkladne začnete úplné, dôkladné verejné vyšetrovanie údajného škandálu so zlatom vo Fort Knox. Ak to urobíte, ubezpečujem Vás o svojej silnej osobnej podpore.

Ako východisko dovoľte navrhnuť dôkaz, ktorý Vám podľa Dr. Betera poskytl približne pred piatimi rokmi. Išlo o písomné priznanie vtedajšej riaditeľky Mincovne Spojených štátov, že 20. januára 1965 odišla z Fort Knox obrovská zásielka zlata, hoci nebola uvedená v oficiálnych zoznamoch ministerstva financií.

S napätím očakávam Vašu odpoveď. Ponechávam si kópiu tejto správy a plánujem ju spolu s Vašou odpoveďou ukázať každému, koho poznám.“

To, čo som práve navrhol, vám má iba pomôcť začať. Rozhodne vyjadrite vlastné myšlienky vlastným spôsobom v čo najväčšej miere. Nech však urobíte čokoľvek, nezabudnite si viesť spis svojej korešpondencie o tejto veci. Keď dostanete jeho odpoveď, nebudte prekvapení ani sklúčení, ak sa ukáže ako útok na moju dôveryhodnosť, prázdne reči alebo dokonca mlčanie. Pamätajte iba, že riaditeľka Mincovne Spojených štátov v súvislosti s chýbajúcou zásielkou protirečila ďalším dokumentom ministerstva financií. Tento rozpor sa nikdy nevyriešil, preto sa nenechajte ľahko odbiť.

Ak od senátora Proxmira dostanete odpoveď, možno budete chcieť ukázať priateľom svoj list aj jeho odpoveď. Aby lepšie pochopili súvislosti, nechajte ich vypočuť si AUDIO LIST č. 2 z júla 1975. Táto nahrávka obsahuje mnoho informácií o Fort Knox a je dobrým východiskom. Potom možno budete chcieť pokračovať ďalšími listami, pričom si vždy ponechajte kópiu do svojho spisu. Ak sa v nasledujúcich mesiacoch dozviem, že ľudia tento prvý krok podnikajú, a je to iba prvý krok, plánujem povedať viac. Teraz je to však na vás, priatelia.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Je čas na moje Zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa pokúsil upozorniť vás na niekoľko vecí. Jednou je skutočnosť, že nebezpečenstvo totálnej vojny sa čoraz viac približuje k povrchu. Blízky východ sa opäť rozpaľuje ako možná zápalná šnúra na rozpútanie jadrovej vojny. Vojnové napätie podnecujú predovšetkým zámerné kroky Izraela. Situácia sa stala takou kritickou, že iba siedmykrát v dejinách sa práve konalo „mimoriadne zasadnutie“ Organizácie Spojených národov, ktoré o nej rokovalo.

Bolševikov vo vláde Spojených štátov medzitým čoraz viac zatláča do kúta tajná ruská opotrebovacia vojna. Tajné vojenské projekty tu v Amerike stále pokračujú, ale hospodárska a priemyselná základňa, ktorá to všetko podporuje, sa postupne oklieštuje.

Pred niekoľkými dňami Mount St. Helens, doteraz najvýraznejší príklad ruskej geofyzikálnej vojny, opäť vybuchla. Ako zvyčajne to prekvapilo všetky úrady. Len deň predtým začal štát Washington púšťať turistov bližšie k sopke, pretože sa zdala stabilná. Ruská vojna počasím proti Amerike, ktorú som odhalil vo februári, pokračuje a ruská geofyzikálna vojna proti Amerike sa stále rozširuje.

Len pred dvoma dňami odpálili dve ruské kobaltové bomby, ktoré boli uložené v hlbokých jaskyniach na Stredozápade. Jedna bola kúsok západne od Cincinnati v Ohio, druhá pod severozápadným rohom obrovského vojenského areálu Fort Knox v Kentucky. Výsledkom bolo silné zemetrasenie, ktoré Geologická služba Spojených štátov označila za „mimoriadne zriedkavé“. Dosiahlo hodnotu 5,8 Richtrovej stupnice a otriaslo 12 štátmi od Wisconsinu po Južnú Karolínu. Pred érou geofyzikálnej vojny mohlo byť zriedkavé, priatelia, ale teraz sa môže stať čokoľvek!

Priatelia, mnohí ľudia sa ma pýtajú: „Čo môžem urobiť?“ Dal som vám „prvý krok“ svojej odpovede, ktorý sa týka škandálu so zlatom vo Fort Knox. Je to niečo, čo môžeme urobiť, ak budeme chcieť. Naším cieľom musí byť získať späť rezervy menového zlata, ktoré nám ukradli, obnoviť silu dolára a dôveru vní a oživiť česť a dôveru v znovuzrodenú vládu Spojených štátov. Iba tak totiž môžeme dúfať v odstránenie príčin vojny, ktorá je teraz taká bezprostredná.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.